

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

14 ноември 2013 година *

„Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2005/214/ПВР — Прилагане на принципа за взаимно признаване на финансови санкции — „Съд, който е компетентен и по наказателни дела“ — „Unabhängiger Verwaltungssenat“ съгласно австрийското право — Характер и обхват на контрола, осъществяван от съд на изпълняващата държава членка“

По дело C-60/12,

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 35 ДЕС от Vrchní soud v Praze (Чешка република) с акт от 27 януари 2012 г., постъпил в Съда на 7 февруари 2012 г., в рамките на производство по дело относно изпълнение на финансова санкция, която е наложена на

Marián Baláž,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н K. Lenaerts, заместник-председател, г-н A. Tizzano, г-н L. Bay Larsen, г-н T. von Danwitz и г-н A. Borg Barthet, председатели на състави, г-н A. Rosas, г-н J. Malenovský, г-н Ал. Арабаджиев, г-жа С. Toader (докладчик) и г-н E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,

секретар: г-н M. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 март 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за чешкото правителство, от г-н M. Smolek, г-н J. Vlácil и г-н D. Hadroušek, в качеството на представители,
- за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-жа M. Russo, avvocato dello Stato,
- за нидерландското правителство, от г-жа B. Koopman и г-жа C. Wissels, в качеството на представители,
- за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer и г-н P. Cede, в качеството на представители,

* Език на производството: чешки.

- за шведското правителство, от г-жа А. Falk и г-жа К. Ahlstrand-Oxhamre, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от г-н R. Troosters и г-жа Z. Malůšková, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 юли 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, буква а), подточка iii) от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (ОВ L 76, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 150), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година (ОВ L 81, стр. 24, наричано по-нататък „Рамковото решение“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на изпълнително производство във връзка със събирането на глоба, която е наложена на г-н Baláž, чешки гражданин, поради извършеното от същия в Австрия нарушение на правилата за движение по пътищата.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 В съображения 1, 2, 4 и 5 от Рамковото решение се предвижда:
 - „(1) На заседанието си на 15 и 16 октомври 1999 г. в Тампере Европейският съвет подкрепи принципа на взаимното признаване, който да се превърне в крайгълен камък на правното сътрудничество както по граждански, така и по наказателни дела.
 - (2) Принципът на взаимното признаване следва да важи за финансови санкции, които са наложени от съдебни или административни органи с цел улесняване изпълнението на такива финансови санкции в друга държава членка, различна от държавата членка, в която са били наложени.
 - [...]
 - (4) Настоящото рамково решение обхваща и финансовите санкции, които се налагат за нарушения на правилата за движение.
 - (5) Настоящото рамково решение зачита основните права и съблюдава принципите, които са заложи в член 6 от Договора, и намират израз и в Европейската харта за основните права на Европейския съюз и по-специално в глава VI от нея. [...]“.

4 Член 1 от Рамковото решение, озаглавен „Определения“, гласи:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

а) „решение“ означава влязло в сила решение за плащане на финансова санкция от страна на физическо или юридическо лице, което:

[...]

iii) е взето от несъдебен орган на държавата по отношение на действия, които по нейното законодателство се наказват като правонарушения, при условие че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела;

[...]

б) „финансова санкция“ означава задължението за плащане на:

i) парична сума, която е наложена с решението за осъждане за престъпление;

[...]

в) „решаваща държава“ означава държавата членка, в която е постановено решение по смисъла на настоящото рамково решение;

г) „изпълняваща държава“ означава държавата членка, на която се предава едно решение с цел неговото изпълнение“.

5 В член 3 от Рамковото решение, озаглавен „Основни права“, се предвижда:

„Настоящото рамково решение не накърнява задължението за зачитане на основните права и на общите правни принципи съгласно член 6 от Договора [ЕС]“.

6 В член 4, параграф 1 от Рамковото решение се предвижда предаване на решението заедно с удостоверение, изготвено в съответствие с предвидения в приложението към Рамковото решение формуляр, „на държава членка, в която физическото или юридическото лице, срещу което е постановено решението, разполага с имущество или получава доходи, обичайно пребивава, респективно — в случай на юридическо лице — има регистрирано седалище“.

7 В член 5 от Рамковото решение, озаглавен „Приложно поле“, се изброяват правонарушенията, при извършване на които постановените във връзка с тях решения подлежат на признаване и изпълнение по силата на Рамковото решение. По-специално член 5, параграф 1 гласи:

„Съгласно настоящото рамково решение следните [правонарушения], ако са наказуеми в решаващата държава и по начина, по който са определени в нейното право, водят до признаване и изпълнение на решенията и без проверка за съществуването на двойна наказуемост:

[...]

— поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата [...]“.

8 Член 6 от Рамковото решение, озаглавен „Признаване и изпълнение на решения“, гласи:

„Компетентните органи в изпълняващата държава признават решение, което е предадено в съответствие с член 4, без всякакви допълнителни формалности и незабавно предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, освен ако компетентният орган реши да предяви някоя от причините за отказ от признаване или от изпълнение по член 7“.

9 Член 7, параграфи 2 и 3 от Рамковото решение гласи:

„2. Освен това компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването и изпълнението на решението, когато е доказано, че:

[...]

ж) съгласно предвиденото в член 4 удостоверение в случай на писмено производство и в съответствие със законодателството на издаващата държава заинтересованото лице не е било уведомено лично или чрез упълномощен съгласно националното законодателство представител за правото си на оспорване и за предвидените за тази цел срокове;

[...]

и) съгласно предвиденото в член 4 удостоверение лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, освен ако в удостоверението не е посочено, че лицето, в съответствие с допълнителни процесуални изисквания, определени в националното законодателство на издаващата държава:

i) своевременно

— или е призовано лично и по този начин уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, или чрез други средства действително е получило официална информация за определената дата и място на съдебния процес по начин, който недвусмислено доказва, че то е било уведомено за насрочения съдебен процес,

и

— е уведомено за възможността за постановяване на такова решение, ако не се яви на съдебния процес;

или

ii) след като е било уведомено за насрочения съдебен процес, е упълномощило защитник, посочен от заинтересованото лице или от държавата, с цел да го защитава на съдебния процес и действително е било защитавано от този защитник на процеса;

или

iii) след като решението му е било връчено лично и е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, в което [лицето] има правото да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително и с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалното решение:

— изрично е заявило, че не оспорва решението;

или

— не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок;

[...]

3. В случаите, посочени в параграф 1 и параграф 2, букви в), ж), и) и й), преди компетентният орган на изпълняващата държава да вземе решение за отказ за признаване и изпълнение на решение изцяло или частично, той се консултира по подходящ начин с компетентния орган на издаващата държава и при целесъобразност отправя искане за незабавно предоставяне на цялата необходима информация“.

10 В член 20, параграфи 3 и 8 от Рамковото решение се предвижда следното:

„3. Всяка държава членка може да откаже приемането и изпълнението на решения, когато удостоверението по член 4 дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи съгласно член 6 от Договора. В този случай се прилага процедурата по член 7, параграф 3.

[...]

8. Всяка държава членка, която в течение на една календарна година е прилагала параграф 3, в началото на следващата календарна година уведомява Съвета и Комисията за случаите, в които са прилагани основания по тази разпоредба за непризнаването и неизпълнението на решение“.

Чешкото право

11 Чешкото право предвижда признаването и изпълнението по реда на Наказателно-процесуалния кодекс на наложени финансови санкции от съдилища на държава членка, различна от Чешката република. Член 460о, параграф 1 от този кодекс в редакцията му, приложима към датата на постановяване на решенията на чешките съдилища по главното производство (Закон № 141/1961 относно съдебната процедура по наказателни дела, наричан по-нататък „Наказателно-процесуалният кодекс“), гласи:

„Разпоредбите от настоящия раздел се прилагат по отношение на процедурата по признаване и изпълнение на влязло в сила решение за наказателноправно или друго нарушение или на приет въз основа на посоченото решение акт, ако е приет в съответствие с правото на Европейския съюз [...],

а) за налагане на финансова санкция,

[...]

когато е постановено от съд на Чешката република по наказателно производство [...] или от съд на друга държава — членка на Съюза [...], по наказателно производство, или от административен орган на такава държава, при положение че решението на административния орган за наказателноправното или друго нарушение подлежи на обжалване пред съд, който е компетентен и по наказателни дела [...]“.

12 Член 460г от Наказателно-процесуалния кодекс гласи следното:

„1) След внасянето на писмено становище от прокурора по делото Krajský soud [Окръжният съд] се произнася с решение в открито заседание дали актът на друга държава — членка на Съюза[...], налагащ финансови санкции или парични глоби, който му е предаден от компетентните органи на тази държава, да се признае и изпълни, или неговото признаване и изпълнение се отказват. Решението се съобщава на засегнатото лице и на прокурора по делото.

[...]

3) Krajský soud отказва признаването и изпълнението на решение на друга държава — членка на Съюза, [...] налагащо финансови санкции или парични глоби, посочени в параграф 1, ако

[...]

i) признаването и изпълнението на решението противоречи на интересите на Чешката република, така както те са защитени в член 377,

[...]

4) Когато установи наличието на основания за отказ за признаване и за изпълнение на акта на друга държава — членка на Съюза,[...] налагащ финансова санкция или парична глоба, посочен в параграф 3, букви с) или i), Krajský soud, преди да постанови отказа за признаване и изпълнение на такъв акт, отправя искане към компетентните органи на държавата, издала акта, чието признаване и изпълнение се иска, по-специално с цел да получи цялата необходима информация за своето решение, като при необходимост Krajský soud може да изиска от посочените компетентни органи да представят незабавно необходимата допълнителна информация и документи“.

Австрийското право

13 В австрийския правен ред се прави разграничение между деяния, които представляват нарушения на „административно наказателните разпоредби“, и деяния, които са съставомерни по смисъла на „наказателното право“. И в двата случая подведените под отговорност лица имат достъп до съд.

14 Производството по административни нарушения е уредено в Закона за административните наказания от 1991 г. (Verwaltungsstrafgesetz 1991, BGBl. 52/1991, наричан по-нататък „VStG“). Тези нарушения се разглеждат на първа инстанция от Bezirkshauptmannschaft (регионален административен орган, наричан по-нататък „ВНМ“). След като се изчерпят правните средства за защита пред този административен орган, компетентен в качеството си на въззивна инстанция е Unabhängiger Verwaltungssenat in den Ländern (независим административен съд) (наричан по-нататък „Unabhängiger Verwaltungssenat“).

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

15 С писмо от 19 януари 2011 г. ВНМ Kufstein изпраща на Krajský soud v Ústí nad Labem (Окръжен съд, Ústí nad Labem, Чешка република) искане за признаване и изпълнение на решението му от 25 март 2010 г., с което на г-н Baláž се налага финансова санкция за нарушение на правилата за движение по пътищата. Към писмото е приложено удостоверение на чешки език, така както е посочено в член 4 от Рамковото решение, и самото „решение“ („Strafverfügung“).

- 16 Съгласно тези документи на 22 октомври 2009 г. г-н Baláž, който е управлявал съчленено товарно превозно средство с чешка регистрация, не е спазил в Австрия пътен знак „Забранено е влизането на пътни превозни средства с маса с товар, по-голяма от 3,5 тона“. Във връзка с това той е бил осъден да заплати глоба от 220 EUR, а в случай че не го направи в определения срок, да изтърпи 60 часа лишаване от свобода.
- 17 Както се установява от акта за преюдициално запитване, в издаденото удостоверение от ВНМ Kufstein се отбелязва, че съответното решение е акт на несъдебен орган на решаващата държава за санкциониране на действия, които са наказуеми съгласно националното право на решаващата държава, тъй като представляват нарушение на правни разпоредби. Освен това в удостоверението се посочва, че засегнатото лице е имало възможност да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела.
- 18 Съгласно предоставената със същото удостоверение информация посоченото решение е било окончателно и е подлежало на изпълнение, считано от 17 юли 2010 г. Всъщност г-н Baláž не е обжалвал това решение, въпреки че е бил уведомен съгласно законодателството на решаващата държава за правото си да подаде жалба лично или чрез упълномощен представител, определен или назначен съгласно националното законодателство.
- 19 На 17 май 2011 г. Krajský soud v Ústí nad Labem насрочва открито заседание за разглеждане на искането на ВНМ Kufstein. По време на заседанието по-специално е установено, че постановеното от ВНМ Kufstein решение е връчено от Okresní soud v Teplicích (Районен съд на Teplice, Чешка република) на г-н Baláž в превод на чешки език на 2 юли 2010 г. и че в него е посочена възможността да възрази устно или писмено на това решение, включително по електронен път, в срок от две седмици, считано от датата на връчването, както и възможността в рамките на възражението да представи доказателства в своя защита, както и да подаде жалба пред Unabhängiger Verwaltungssenat.
- 20 След като в края на производството установява, че г-н Baláž не е упражнил предоставеното му право на обжалване (Einspruch), Krajský soud v Ústí nad Labem постановява решение, с което приема, че посоченото решение следва да бъде признато и изпълнено на територията на Чешката република
- 21 На 6 юни 2011 г. г-н Baláž обжалва това съдебно решение пред Vrchní soud v Praze (Върховен съд, Прага, Чешка република). Както се установява от акта за преюдициално запитване, жалбоподателят по-специално твърди, от една страна, че данните, съдържащи се в издаденото от ВНМ Kufstein удостоверение, могат да бъдат оспорени, и от друга страна, че решението на ВНМ Kufstein не може да бъде изпълнено, тъй като не подлежи на обжалване пред съд, който е компетентен и по наказателни дела. Всъщност според г-н Baláž австрийското законодателство предвижда обжалване на решенията относно нарушения на правилата за движение по пътищата само пред Unabhängiger Verwaltungssenat и следователно не допуска спорът да бъде отнесен до съд, който е компетентен и по наказателни дела.
- 22 Във връзка с това Vrchní soud v Praze трябва да прецени дали приетият от ВНМ Kufstein акт е решение по смисъла на член 460о, параграф 1, буква а) от Наказателно-процесуалния кодекс и следователно решение по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение. При положителен отговор трябва да се определи дали са изпълнени условията за неговото признаване и изпълнение на територията на Чешката република.

23 При тези обстоятелства Vrchní soud v Praze решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Следва ли понятието „съд, който е компетентен и по наказателни дела“, което се съдържа в член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение [...], да се тълкува като самостоятелно понятие на правото на Съюза [...]?
- 2) а) При положителен отговор на първия въпрос, на какви общи характеристики трябва да отговаря съд на държава, който по искане на съответното лице може да разгледа случая му, свързан с решение, взето от несъдебен (административен) орган, за да бъде квалифициран като „съд, който е компетентен и по наказателни дела“ по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение?
б) Може ли Unabhängiger Verwaltungssenat [...] да се счита за „съд, който е компетентен и по наказателни дела“ по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение?
в) При отрицателен отговор на първия въпрос, следва ли понятието „съд, който е компетентен и по наказателни дела“ по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение да се тълкува от компетентния орган на изпълняващата държава съгласно правото на държавата, чийто орган е взел решението по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение, или съгласно правото на държавата, която се произнася относно признаването и изпълнението на това решение?
- 3) Налице ли е „възможност за отнасяне на въпроса“ до „съд, който е компетентен и по наказателни дела“ по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение дори и в случаите, когато съответното лице не може да отнесе въпроса пряко до „съд, който е компетентен и по наказателни дела“, а първо трябва да подаде възражение срещу решение на несъдебен (административен) орган, като по този начин решението на органа се обезсилва и се инициира редовно производство пред същия, и единствено решението, взето в това редовно производство, може да се обжалва пред „съд, който е компетентен и по наказателни дела“?

При определяне дали е налице „възможност [за отнасяне на] въпроса“, необходимо ли е да се преценява дали жалба, разгледана от „съд, който е компетентен и по наказателни дела“, по естеството си е обикновена жалба (т.е. жалба срещу решение, което все още не е влязло в сила), или извънредна жалба (т.е. жалба срещу влязло в сила решение) и дали въз основа на такава жалба „съд, който е компетентен и по наказателни дела“ има компетентност да разгледа случая цялостно — както от фактическа, така и от правна страна?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос и по втория въпрос, букви а) и б)

24 С първия въпрос и втория въпрос, букви а) и б), които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция цели да установи дали понятието „съд, който е компетентен и по наказателни дела“, съдържащо се в член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение, трябва да се тълкува като самостоятелно понятие на правото на Съюза и ако отговорът е положителен, кои са релевантните в това отношение критерии. Запитващата юрисдикция иска също да установи дали Unabhängiger Verwaltungssenat отговаря на характеристиките на това понятие.

- 25 В това отношение следва да се уточни, че за разлика от застъпеното от нидерландското и шведското правителство разбиране и както генералният адвокат отбелязва в точка 45 от своето заключение, понятието „съд, който е компетентен и по наказателни дела“ не би следвало да бъде оставено на преценката на всяка държава членка.
- 26 Всъщност от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза следва, че доколкото член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение не препраща към правото на държавите членки относно понятието „съд, който е компетентен и по наказателни дела“, това понятие, което е решаващо при определяне на приложното поле на Рамковото решение, трябва да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, което трябва да бъде направено, като се отчитат контекстът на разпоредбата, в която е включено, и целта на посоченото рамково решение (вж. по аналогия Решение от 17 юли 2008 г. по дело Kozłowski, C-66/08, Сборник, стр. I-6041, точки 41 и 42, както и Решение от 16 ноември 2010 г. по дело Mantello, C-261/09, Сборник, стр. I-11477, точка 38).
- 27 Както става ясно по-конкретно от членове 1 и 6, както и от съображения 1 и 2 от Рамковото решение, то има за цел да създаде ефикасен механизъм за трансгранично признаване и изпълнение на влязло в сила решение за плащане на финансова санкция от страна на физическо или юридическо лице вследствие на извършването на някое от изброените в член 5 от него правонарушения.
- 28 Наистина, когато удостоверението по член 4 от Рамковото решение, което придружава решението за налагане на финансова санкция, дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи съгласно член 6 ДЕС, компетентните органи в изпълняващата държава могат да откажат признаването и изпълнението на едно такова решение при наличието на някоя от причините за отказ за признаване или изпълнение, изброени в член 7, параграфи 1 и 2 от Рамковото решение, както и на основание член 20, параграф 3 от него.
- 29 Предвид факта, че принципът на взаимно признаване, на който се основава структурата на Рамковото решение, предполага по силата на член 6 от него, че държавите членки по принцип са длъжни да признаят решение за налагане на финансова санкция, което е предадено в съответствие с член 4 от Рамковото решение, без всякакви допълнителни формалности и незабавно да предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, причините за отказ за признаване или изпълнение на едно такова решение трябва да се тълкуват ограничително (вж. по аналогия Решение от 29 януари 2013 г. по дело Radu, C-396/11, точка 36 и цитираната съдебна практика).
- 30 Това тълкуване се налага още повече защото взаимното доверие между държавите членки, което е крайъгълен камък на съдебното сътрудничество в Съюза, е подкрепено с подходящи гаранции. В това отношение следва да се подчертае, че на основание член 20, параграф 8 от Рамковото решение всяка държава членка, която в течение на една календарна година е прилагала член 7, параграф 3 от Рамковото решение, в началото на следващата календарна година уведомява Съвета и Комисията за случаите, в които са прилагани основания по тази разпоредба за непризнаването и неизпълнението на решение.
- 31 Ако компетентният орган на изпълняващата държава има съмнения дали в конкретен случай са изпълнени горепосочените условия за признаване на решението за налагане на финансова санкция, той може да отправи искане за допълнителна информация към компетентния орган на решаващата държава, преди да направи извод от констатациите в отговора на посочения орган (вж. в този смисъл, що се отнася до Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), Решение по дело Mantello, посочено по-горе, точка 50).

- 32 В този нормативен контекст за целите на тълкуването на понятието „съд“, посочено в член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение, е необходимо да се използват изведените от Съда критерии, за да се прецени дали даден запитващ орган притежава качеството на „юрисдикция“ по смисъла на член 267 ДФЕС. В този смисъл съгласно постоянната съдебна практика Съдът взема предвид съвкупност от елементи, каквито са законоустановеният характер на органа, постоянното му естество, задължителността на неговата юрисдикция, състезателността на производството пред него, прилагането от органа на правни норми, както и независимостта му (вж. по аналогия Решение от 14 юни 2011 г. по дело Miles и др., C-196/09, Сборник, стр. I-5105, точка 37 и цитираната съдебна практика).
- 33 Що се отнася до израза „компетентен и по наказателни дела“, действително Рамковото решение е прието на основание член 31, параграф 1, буква а) ДЕС и член 34, параграф 2, буква б) ДЕС в рамките на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси.
- 34 Въпреки това съгласно текста на член 5, параграф 1 от Рамковото решение в приложното му поле се включват правонарушения, изразяващи се в „поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата“. Тези правонарушения обаче не са предмет на еднакво третиране в различните държави членки, като някои от тях ги квалифицират като административни нарушения, а други ги определят като престъпления.
- 35 От изложеното следва, че за да се гарантира полезното действие на Рамковото решение, трябва да се прибегне към тълкуване на израза „компетентен и по наказателни дела“, при което квалифицирането от държавите членки на правонарушенията не е от определящо значение.
- 36 За тази цел компетентният съд по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение трябва да прилага процедура, която обединява основните характеристики на наказателното производство, без обаче да се изисква този съд да има компетентност само по наказателни дела.
- 37 За да се прецени дали при обстоятелства като тези по главното производство *Unabhängiger Verwaltungssenat* може да бъде считан за съд, който е компетентен и по наказателни дела по смисъла на Рамковото решение, следва да се направи обща преценка на няколко обективни елемента, които характеризират този орган и неговото функциониране.
- 38 В това отношение следва да се припомни най-напред, както правилно отбелязва запитващата юрисдикция, че Съдът вече е постановил, че орган като *Unabhängiger Verwaltungssenat* притежава всички необходими характеристики, за да му бъде признато качеството на юрисдикция по смисъла на член 267 ДФЕС (Решение от 4 март 1999 г. по дело *HI*, C-258/97, *Recueil*, стр. I-1405, точка 18).
- 39 На следващо място, както следва от информацията, предоставена от австрийското правителство в писменото и устното му становище, дори *Unabhängiger Verwaltungssenat* формално да е създаден като независим административен съд съгласно член 51, параграф 1 от *VStG*, той е компетентен също така като въззивна инстанция в случаи на административни нарушения, сред които по-специално са нарушенията на правилата за движение по пътищата. В рамките на подобно производство по обжалване, което има суспензивно действие, той разполага с правомощие за пълен съдебен контрол и правораздава по наказателно-процесуален ред, при което е длъжен да спазва съответните процесуални гаранции относно наказателните дела.
- 40 В това отношение следва да се припомни, че сред приложимите процесуални гаранции фигурират по-специално принципът *nulla poena sine lege*, предвиден в член 1 от *VStG*, принципът за наказуемост единствено в случай на вменяване или привличане към наказателна

отговорност, предвиден в член 3 и член 4 от VStG, и принципът на съразмерност на наложената санкция спрямо отговорността и обстоятелствата по делото, предвиден в член 19 от VStG.

- 41 Следователно е необходимо *Unabhängiger Verwaltungssenat* да се квалифицира като „съд, който е компетентен и по наказателни дела“ по смисъла на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение.
- 42 С оглед на всички гореизложени съображения на първия въпрос и на втория въпрос, букви а) и б) трябва да се отговори, че понятието „съд, който е компетентен и по наказателни дела“, посочено в член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение, представлява самостоятелно понятие от правото на Съюза и трябва да бъде тълкувано в смисъл, че в това понятие се включва всеки съд, който прилага производство, обединяващо основните характеристики на наказателното производство. *Unabhängiger Verwaltungssenat* отговаря на тези критерии и следователно трябва да бъде разглеждан като попадащ в обхвата на посоченото понятие.
- 43 Предвид отговора на първия въпрос и на втория въпрос, букви а) и б) не следва да се отговаря на втория въпрос, буква в).

По третия въпрос

- 44 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение трябва да бъде тълкуван в смисъл, че се счита, че дадено лице е разполагало с възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела, ако, преди да подаде жалбата си, то е било длъжно да участва в досъдебно административно производство, и в това отношение — дали характерът и обхватът на осъществявания от компетентния съд контрол са релевантни за признаването и изпълнението на решението за налагане на финансова санкция.
- 45 Що се отнася, на първо място, до въпроса дали правото на обжалване е гарантирано въпреки задължението за провеждане на досъдебно административно производство, преди делото да бъде разгледано от съд, който е компетентен и по наказателни дела по смисъла на Рамковото решение, е важно да се подчертае, както го правят запитващата юрисдикция и всички страни, представили становища пред Съда, че член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение не изисква делото да бъде разглеждано пряко от подобен съд.
- 46 Всъщност Рамковото решение се прилага и към финансовите санкции, налагани от административните органи. Поради това, както правилно подчертава нидерландското правителство, съгласно особеностите на съдебните системи на държавите членки може да се изисква наличието на досъдебна административна фаза. Въпреки това достъпът до съд, който е компетентен и по наказателни дела по смисъла на Рамковото решение, не трябва да бъде поставен в зависимост от условия, които го правят невъзможен или прекомерно труден (вж. по аналогия Решение от 28 юли 2011 г. по дело *Samba Diouf*, C-69/10, Сборник, стр. I-7151, точка 57).
- 47 Що се отнася, на второ място, до обхвата и характера на контрола, осъществяван от сезирания съд, той трябва да разполага с неограничена компетентност да разгледа делото както по отношение на правните съображения, така и относно фактическата обстановка, и трябва да има по-специално възможността да разгледа доказателствата и да установи въз основа на тях отговорността на съответното лице, както и съответствието между наказанието и нарушението.

- 48 На трето място, фактът, че съответното лице не е обжалвало и поради това разглежданата финансовата санкция е станала окончателна, не влияе върху прилагането на член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение, тъй като съгласно тази разпоредба е достатъчно съответното лице да „е имало възможността“ да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела.
- 49 С оглед на всички изложени по-горе съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 1, буква а), подточка iii) от Рамковото решение трябва да бъде тълкуван в смисъл, че следва да се счита, че дадено лице е разполагало с възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела, ако, преди да подаде жалбата си, то е било длъжно да участва в досъдебно административно производство. Такъв съд трябва да разполага с неограничена компетентност да разгледа делото както по отношение на правните съображения, така и относно фактическата обстановка.

По съдебните разноски

- 50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) Понятието „съд, който е компетентен и по наказателни дела“, посочено в член 1, буква а), подточка iii) от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година, представлява самостоятелно понятие от правото на Съюза и трябва да бъде тълкувано в смисъл, че включва всеки съд, който прилага производство, обединяващо основните характеристики на наказателното производство. *Unabhängiger Verwaltungssenat in den Ländern* (Австрия) отговаря на тези характеристики и следователно трябва да бъде разглеждан като попадащ в обхвата на посоченото понятие.
- 2) Член 1, буква а), подточка iii) от Рамково решение 2005/214/ПВР, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР, трябва да бъде тълкуван в смисъл, че следва да се счита, че дадено лице е разполагало с възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела, ако, преди да подаде жалбата си, то е било длъжно да участва в досъдебно административно производство. Такъв съд трябва да разполага с неограничена компетентност да разгледа делото както по отношение на правните съображения, така и относно фактическата обстановка.

Подписи